

COMING
SOON

PRIEST

vallomások 3. – priest

THREE

Prázos könyvek

ELLA FRANK

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

ELLA FRANK

PRIEST

vallomások 3. – priest

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

SZINOPSZIS

Bonyolult vagyok.

Ha szeretetről van szó, nem ismerek határokat.

Ha pedig a szívemről, van egy szabály, amiből nem engedek:
ne nyúlj ahhoz, ami az enyém!

Hétéves koromig Joel Alexander Donovan voltam, Jimmy fia.
A férfi, aki egy egész várost rettegésben tartott, és elérte, hogy az
ott lakók minden rezdülésétől féljenek. Beleértve engem is, attól a
naptól kezdve, amikor megláttam a vért a padlón.

Tizennyolc évesen Priest lettem.

Múlt nélküli ember.

Férfi, aki elhatározta, hogy jóvá teszi az apja bűneit.
És aki azt hitte, egy ilyen szörnyeteg fiát senki sem lehet képes
szeretni.

Aztán egy tolvaj ellopta a szívemet.

Egy édes arc fénnel töltötte meg az életemet.

És egy pillanatra elfelejtettem, hogy sosem szabad hátat fordítani az ellenségnek.

Hát így kezdődik a lecke, amit a rosszakarók nemsokára megtanulnak: ha élete férfijainak biztonsága a tét, Priest nem ismer lehetetlent.

AJÁNLÁS

A két férfinak, aki az enyém.

A tiétek vagyok.

*Nektek adtam a szívem egy-egy felét,
mégis ti tesztek teljessé.*

PROLÓGUS

A MOCSÁRJÁRÓ HAJÓ a louisianai lápvidék sekély vizén siklott. A levegő nehéz volt, és párás, ahogy az New Orleansban lenni szokott.

A lapos fenekű csónakot kormányzó férfi jól ismerte a mocsaras terepen vezető útvonalat. Sokszor járt már itt, amikor annak a férfinak a parancsait teljesítette, aki a célállomásuknál várta őket.

A verőembert az izmaiért tartották, nem az eszéért. Nem volt szokása megkérdőjelezni a parancsokat, és emberfeletti erejének köszönhetően könnyedén legyűrt bármilyen szerencsétlent a főnöke utasítására. Ez a szerencsétlen ma éppen Paul Stevens volt, aki eszméletlenül feküdt a hajó hátsó részében, egy terepszínű takaró alatt.

Paul általános iskolai tanár volt. Jól bánt a gyerekekkel, de az élete minden egyéb területén rossz ítélőképességről tett tanúbizonyságot. Ráadásul volt egy csúnya hobbija is: rászokott a kokainra, ennek következtében rossz döntéseket hozott, például elvett olyasmit, ami nem az övé volt, és nyereséggel adta tovább. Ha pontosítani akarjuk: olyat vett, ami a rájuk váró férfité volt.

Ez a sajnálatos szokása azt eredményezte, hogy kétszemélyes szülői értekezleten kellett részt vennie annak a kisleának az apjával, aki szintén ott ült a hajóban.

Az okos, életrevaló kisleának, akinek égővörös haja volt, és palaszürke szeme, fogalma sem volt arról, hogy a tanára a fedélzeten van, és megszervezte ezt a találkozót.

Paul ezen a napon még egyszer, utoljára taníthatott valamit a kedvenc tanítványának: hogy mi történik, ha az ember lopni próbál Jimmy Donovanról.

És Joel Alexander Donovan soha, de soha nem felejtette el ezt a leckét.

ELSŐ FEJEZET

VALLOMÁS

*A nevem nem Joel Priestley.
Joel Alexander Donovanként születtem.
Rég megtanultam a leckét, hogy nem minden az,
aminek látszik. És ez igaz az emberekre is.*

JOEL PRIESTLEY, MÁS NÉVEN PRIEST, az Aston Martinja volánjánál ült. A biztonsági övét bekötötte, tíz és két óránál markolta a kormány. Az elmúlt harminc percben meg sem mozdult. Azóta, hogy leállította az autót a szokásos parkolóhelyén Julien, a férje fekete Range Rovere mellett.

Nem volt más társasága, csak Sinatra, miközben igyekezett kivenni a fejéből az irodai telefonbeszélgetést Henrivel. De bármilyen hangosan hallgatta a karakteres kék szeműt, nem sikerült tompítania Henri szavainak élén, és az émelgyése sem enyhült.

Jó tudni, hogy legalább akkor képes vagy teljesíteni egy parancsot, ha a szeretteid élete múlik rajta... Légy óvatos és körültekintő...

Ezen igyekezett az elmúlt harminc percben. A kocsiában ült, és a visszapillantó tükröket fürkészte, miközben lassan eluralkodott rajta a paranoia, ahogy az árnyak közt megbúvó veszedelem előmászott a fényre.

Priest a fogát csikorgatta, és emlékeztette magát, hogy Jimmyt még nem engedték ki a börtönből, és egy ideig még nem is fogják. Nem fog egyszerűen felbukkanni, hogy megtorolja azt, amit Priest legnagyobb bűnének tartott: hogy magára hagyta. De ettől még nyugodtan utasíthatta az embereit, hogy keressék meg, és ha – pontosabban amikor – Jimmy kiszabadul, kapják el Priestet. A fiát, aki hátat fordított neki és a családnak.

Priest szitkozódott, és ütni kezdte a kormányt, aztán kikapcsolta a biztonsági övet. A szíj végigsiklott a mellkasán, de mielőtt visszahúzódhatott volna a helyére, Priest idegesen lerángatta a válláról, kinyitotta az ajtót, és kiszállt a kocsiából. Fel kellett mennie az emeletre. Be a zárt előtérbe, ahol biztonsági őr figyelte a termet, aztán a lakásba, aminek a bejárati ajtaján retesz zár van. Ez volt az egyik fő oka annak, hogy érdekelte Logan lakása: az extra védelem, ami elválasztotta őt és a szeretteit azoktól, akik árthattak nekik.

Julien korábban üzent Priestnek, hogy Robbie-val épségben hazértek. De Priest egészen mostanáig nem hallott a barátjuk, Robbie felől. Nem mintha számított volna rá... Amikor Priest utoljára látta Robbie-t, a hercegnő arca hamuszürke volt, és mindig csillogó kék szemében csalódottság tükröződött.

Priest azt kívánta, bárcsak kitörölhetné ezt a képet az emlékezetéből.

Az elmúlt napokban nagyot léptek előre a kapcsolatukban. Maguk mögött hagyták az ismerkedős, kényelmes szakaszt, és *annyira*

közel jártak ahhoz a ponthoz, amin túl az ember az imádottja szívére és lelkére is vágyik, nem csak a testére.

Most viszont minden megváltozott. Az igazság az apjáról lerombolta a közte és Robbie közt kialakulóban lévő bizalmat – legalábbis a fiú arckifejezése erre utalt, amikor Priest a sörfőzdében hagyta őket.

Az öröme, boldogságra és intimitásra, amin addig osztoztak, sötét felhő telepedett, és Priestnek az volt az érzése, hogy sokat kell majd magyarázkodnia ahhoz, hogy eloszlassa a fejük fölül a felhőt – ha ez lehetséges egyáltalán.

Priest hívta a liftet, és amikor kinyílt az ajtó, megnyomta az emelet gombját. Nekidőlt a falnak, és behunyta a szemét. A lift suhant felefelé, ő meg azon gondolkozott, hogy is fogja megmagyarázni ezt az egészet Robbie-nak.

Mostanáig csak egyetlen alkalommal kellett megtennie ezt. Csak egyetlen embert talált érdemesnek arra, hogy megossa vele ezt az oldalát, és most is ugyanannyira vonakodott és émelygett, mint amikor Juliennnek készült elmondani a történetet.

Priest úgy ment végig a lakásukhoz vezető folyosón, mintha saját maga vagy a kapcsolatuk kivégzésére készülne. A bejárati ajtóhoz érve megtorpant.

Balra nézett, ahol a szomszédjuk lakott a folyosó túloldalán, aztán még egyszer, utoljára hátrapillantott oda, ahonnan jött. Miután megbizonyosodott róla, hogy senki sem követi, kinyitotta az ajtót, és belépett a lakásba.

A csend tűnt fel először. Mostanában, ha hazaért, a tévé zaja fogadta, neszeket hallott a konyhából vagy a nappaliból. De ez a délután más volt.

A lakás inkább könyvtárnak tűnt, mint otthonnak. Olyan helynek, ahol az ember lábujjhegyen jár és suttog, nehogy megzavarjon valakit – feltéve, hogy van kit megzavarnia.

De ezt is csak a paranoia okozta. Igenis volt itthon valaki, sőt ketten is voltak. Priest Julientől tudta, és amikor kilépett a rövid folyosóról, azonnal meg is látta a férjét.

Julien a kanapén ücsörgött, pokrócot terített a lábára, és a telefonját nyomkodta. Abban a pillanatban, hogy meglátta Priestet, felpattant. Ledobta a telefont maga mellé a párnára, a takaró leesett az öléből, és hangtalanul a puha szőnyegre hullott.

Julien megkerülte a kanapét, Priesthez rohant, és amikor odaért hozzá, Priest arcára szorította a tenyerét, és keményen megcsókolta a férjét.

– *Mon Dieu*, Joel! – szólalt meg Julien. – Halálra aggódtam magamat miattad. Annyira örülök, hogy itthon vagy!

Priest átkarolta Julien derekát, és belekapaszzkodott a férfiba, aki jobban megértette őt, mint azt valaha lehetségesnek gondolta.

– Fogalmad sincs, milyen jó ezt hallani.

Julien végigsimított az ujjával Priest arcán, és elkomorodott.

– Talán kételkedtél benne?

Priest behunyta a szemét, és hagyta, hogy Julien megnyugtassa úgy, ahogy senki más nem tudta. Az érintése, a szavai, a pusztá jelenléte – Priest nem élte volna túl ezek nélkül. Elengedte Julien derekát, és az arcát tartó kézre simította a tenyerét.

Olyan sok mindent kellett volna mondania: „*Sajnálom*”, vagy „*Igazad volt. El kellett volna mondanom Robertnek, amint megtudtam.*” De abban a pillanatban Priest csak annyit bírt kinyögni:

– Nem kételkedtem. Benned nem. Sosem tudnék.

Julien tekintete ellágyult, míg Priesté a hálósobájuk ajtaja felé vándorolt.

– Itt van még?

– *Oui.*

– Nem... – Priest elhallgatott, a szavakat kereste. – Nem voltam biztos benne, hogy még itt lesz.

– Én sem – vallotta be Julien, és amikor Priest a szemébe nézett, hozzátette: – Mióta hazaértünk, odabent kuksol. Egy szót sem szólt.

– Már több mint egy órája.

Julien bólintott.

– Tudom. De egyértelművé tette, hogy még nem áll készen a beszélgetésre.

Priest nem tudta, mit válaszolhatna erre. Letette a kulcsát a dohányszőasztra, Julien pedig a hátára simította a kezét.

– Még nem dolgozta fel a történeteket. Amit megtudott Jimmyről, az... durva, *mon amour.*

– Nem csak erről van szó, Julien. Láttad az arcát, amikor elmondtam neki.

– *Oui*, láttam. És a kocsiiban is beszéltünk erről hazafelé.

– Azt gondolja, hazudtam neki, igaz? – Julien nem válaszolt, Priest pedig idegesen beletúrt a hajába. – Bassza meg! – mondta. – El kellett volna mondanom neki, mielőtt beköltözött.

– És mégis mikor? A CRUSH-ban? Vagy az első randinkon? Esetleg a másodikon, amikor itt vacsorázott? Attól biztosan nagyon ott-hon érezte volna magát. Nem volt rá megfelelő alkalom. Te is tudod – emlékeztette Julien Priestet, és megérintette Priest karját. – Csak időre van szüksége, hogy...

– Nem – szakította félbe Priest a fejét ingatva. – Ha több időt adunk neki, nagyobb eséllyel torzulnak el az emlékei. Kétkelkedni kezd abban is, amit korábban elhitt. Ezt mi ketten mindenkivel jobban tudjuk. Nem engedem, hogy kétkelkedni kezdjen ebben. *Bennünk*. Mindezt a kibaszott Jimmy miatt. Megyek, és beszélek Roberttel, ő pedig meg fog hallgatni, aztán mindhárman leülünk, és megbeszéljük ezt az egészet.

Julien arca megrándult, de ahelyett, hogy elmondta volna, mire gondol, elengedte Priest karját:

– Oké.

Priest fürkészően nézett rá, de Julien nem folytatta. Priest sarkon fordult, és a hálósobájuk felé indult, hogy megkeresse a pasijukat, és megpróbálja helyrehozni a dolgokat.

– Robert?

Ahogy a nevét hallotta a hálósoba felől, Robbie testét átjárta a megkönnyebbülés, ugyanakkor fel kellett készülnie lélekben a férfirra, aki a fürdőszobaajtóhoz közeledett.

Mióta Juliennel visszaértek a lakásba, Robbie túlkön ülve várta Priestet. Abból, ahogy Priest hazaküldte őket, látszott, hogy aggódik a biztonságukért, de Robbie egészen addig nem is gondolt bele, hogy Priest egyedül van odakint, amíg be nem csukódott mögöttük a bejárati ajtó.

Robbie még mindig nem tette túl magát a sokkon, ami az étteremben érte Priest bejelentésekor. Zavarodottnak és elveszettnek érezte magát. Képtelen volt elképzelni egy olyan világot, ami-ben Joel Priestley, a férfi, akit ismert és akiben bízott, képes lenne hazudni neki. Főleg azok után, hogy megmondta Robbie-nak,

csak akkor működhet a kapcsolatuk, ha teljesen őszinték egymással.

Kivéve, ha Priestről van szó, úgy tűnik.

Robbie tudta jól, hogy nem éppen szakértő, ha hosszú távú kapcsolatokról van szó. Nem mintha nem próbálkozott volna: egyszerűen nem talált senkit, aki igazán megértette volna. Most viszont két ilyen pasit is talált magának, és a szíve mélyén tudta, hogy nagy háttal lesz a kapcsolatukra az, ahogy erre az egészre reagál.

Két lehetséges irányba vezetheti őket a döntése: vagy igazán elköteleződnek egymás mellett, vagy eléri ennek a hullámvasútra emlékeztető kapcsolatnak az utolsó állomását. Márpedig az, amit érzett, a hármuk közt kialakult kötelék túlságosan fontos volt neki ahhoz, hogy irracionálisan viselkedjen és meggondolatlan döntést hozzon – pont ezért vonult vissza a csöndes magányba.

Igen, pont erre van most szükségem. Egy kis időre saját magammal, és... – Robbie balra nézett, és a fejét ingatta – az ötven kis barátommal, akik talán jobban ismerik Priestet, mint én.

Kék, rózsaszín, sárga, zöld. Robbie feje mellett élénk színű halak úszkáltak, ő pedig teljesen felöltözve ült az üres kádban.

A hálósobához tartozó fürdőszoba többi részét makulátlan fehér csempe borította, olyan fényes, hogy az ember látta benne a tükörképét. Robbie felváltva nézte a színkavalkádot az akváriumban és a saját, nyomorúságos tükörképét a márványon.

Ez a fürdőszoba mintha engem jelképezne – gondolta. Az életteli, színes egyéniség, aki ebben a pillanatban nagyjából annyira vidám, mint a falat borító rideg, fehér csempe. És ezen csak az változtathat, ha beszél azzal az illetővel, aki miatt így érzi magát.

Nyílt az ajtó, és belépett Priest, Robbie odafordult. A férfi feszült arckifejezése és testtartása láthatóan lazábbá vált.

– Hát itt vagy – szólalt meg Priest, és a kád felé indult. Robbie hallgatta, ahogy a cipője minden lépésnél megnyikordul, miközben közeledik felé, majd megáll mellette.

Robbie felnézett a férfi arcára, akit egykor utált, majd kívánt, az utóbbi időben pedig egyenesen megőrült érte.

– Hát itt.

A csönd, ami a szavait követte, mintha hangosabb és jelentőségesebb lett volna, mint a mondat, ami megelőzte. Amikor nyilvánvalóvá vált, hogy Robbie nem akar mást mondani, Priest folytatta.

– Robert, nekünk muszáj lesz...

– Beszélünk? Tudom – mondta Robbie, és figyelte, ahogy Priest tekintete hosszú lábára siklik.

– Azt hittem, a fürdésnek az a lényege, hogy az ember levetkőzik és ellazul.

Robbie farmerba bújtatott lábára nézett, majd Priestre emelte a tekintetét.

– Nem lazítani jöttem ide. – Priest válaszolni akart, de Robbie feltartotta a kezét. – Azért jöttem ide, hogy megpróbáljam leleplezni a titkaidat. De ne aggódj, a kis úszkáló barátaid pont olyan jól tudnak titkot tartani, mint Julien.

– Robert.

Ahogy Priest kimondta a nevét azon a mély, érzéki hangján, Robbie pislogott, és váratlanul egy könnycsepp gördült végig az arcán. Gyorsan letörölte.

– Hercegnő, én...

Robbie visszafordult a halak felé, róluk legalább tudta, hogy nem ítélik el és nem tartják hülyének amiatt, hogy esetleg túlreagálja a helyzetet, vagy túlságosan érzelmes. De azután, hogy legördült az

első könnycsepp, neheze ésett visszatartani a többit, ahogy megrohmozták a délután emlékei.

Robbie neszt hallott, és amikor odafordult, legnagyobb meglepetésére azt látta, hogy Priest térdre ereszkedik a kád mellett.

– Robert, nem lett volna szabad ezt eltitkolnom előled – mondta a férfi, és megdörzsölte fáradt arcát.

Robbie nagyot nyelt. Letaglózta a Priest tekintetében tükröződő sebezhetőség, de érezte, hogy ennél többre van szüksége. Rájött, milyen keveset tud Priestről – az egyik férfiről, akinek odaadta a szívét –, és ez jobban fájt, mint azt valaha is gondolta volna. Rá kell jönnie, miért fáj olyan rohadtul.

– Akkor miért titkoltad el? – kérdezte Robbie. Nem szólalt meg egy ideje, amitől a hangja szokatlanul reszelőssé vált. – Azt gondoltam, többet jelentek neked, mint egy könnyű kis...

– Be se fejezd a mondatot! – Priest Robbie álla alá tette az ujját. – Ne gondold máshogy az én rossz döntésem miatt arra, amiről tudod, hogy igaz: az érzéseink Juliennel nem változtak.

Robbie semmit sem szeretett volna jobban, mint megmondani Priestnek, hogy hisz neki. De képtelen volt rá, mert úgy érezte, már semmit sem tud, és ettől annyira... szomorú volt.

– Enned kell – mondta ehelyett Robbie, és Priestet láthatóan meglepte ez a hirtelen témaváltás. – Egész nap nem ettél mást néhány sajtrudacskán kívül. Menj, és egyél! Jules már biztos vár valamivel. Érzem az illatát.

Priest Robbie arcát nézte.

– Te ettél már?

– Nem.

– Akkor neked is...

– Nekem időre van szükségem – szakította félbe Robbie. Soha életében nem beszélt még ilyen komolyan. – Kell egy kis idő, hogy feldolgozzam ezt az egészet. Hogy ne legyek dühös rád azért, mert nem szóltál előbb. Tudom, hogy nem ez a helyes reakció, bár így érzek. Szóval kaphatnék egy kis időt, hogy gondolkozzak?

– Igen – bólintott Priest, és felállt. – Persze. Annyi időt kapsz, amennyit csak szeretnél. Van valami, amit még kérnél tőlem, mielőtt elmegyek?

Robbie azt szeretne volna mondani: *Maradj!* De ehelyett felnézett a fölé magasodó férfira, és feltette a kérdést, ami nem hagyta nyugodni azóta, hogy rázúdult ez az egész:

– Tényleg Joelnek hívnak?

– Igen – válaszolta Priest. – Joel Alexander Donovan néven anyakönyveztek. Tizennyolc éves koromban változtattam meg.

Hüha... oké. Hihetetlen, mennyire befolyásolja a név azt, hogyan látunk egy embert. Bár a *Joel* név nagyon is illett a kimért férfihoz, aki éppen elhagyta a fürdőt, Robbie tudta, hogy örökké az ő Priest-jeként fog gondolni rá.

MÁSODIK FEJEZET

VALLOMÁS

*Az embernek rettenetes ötletei támadnak,
ha arról van szó, hogy meg kell védenie a szeretteit.
Nekem legalábbis biztosan.*

– **H**OGY MENT? – KÉRDEZTE JULIEN, amikor Priest kilépett a hálóból. Szürke melegítőnadrágot és fekete pólót viselt.

– Sehogy. Igazad volt. Egyedül akar lenni. – Priest megállt a konyhaszigettel szemben, onnan figyelte, ahogy a férje tálalja a vacsorát.

– Tudom, hogy ez nehéz most neked. De megbékél majd idővel. – Miután végzett a tálalással, Julien a vállára vetette a konyharuhát, és a pultra csúsztatott két tányért. – Piláf rizs és vajban sült nyelvhal.

– Istenien néz ki. – Priest leült az egyik bárszékre. – Köszönöm.
– *Je t'en prie.* – Julien gyorsan letakarta a harmadik adagot, amit Robbie-nak készített, majd leült a Priest melletti székre.

– Elmeséled, mi volt Henrivel? Addig is telik az idő.

Priest belevágott a lágy, omlós halba.

– Nem volt semmi különös. Nem tudja, ki szivárogtatott Jimmyről. Volt képe megkérdezni, hogy én voltam-e.

Julien épp a pulton álló üveg rizlingért nyúlt, de megállt a keze a levegőben.

– Hogy micsoda? Henrinek tudnia kéne, hogy nem tennél ilyet.

– Henri csak a régi énemet ismeri. Nem azt, aki most vagyok, akit te ismersz. – Priest leengedte az evőeszközét, elkomorodott. – Egyébként pedig gondoltam rá.

Julien megérintette Priest karját a pulton.

– Hát persze hogy eszedbe jutott. Minden, amit Jimmyről meséltél, azt bizonyítja, hogy egy szörnyeteg. Természetes, hogy eszedbe jutott, milyen lenne nélküle az élet.

– Henri szerint nemsokára másnak is eszébe jut majd.

– És te mit érzel emiatt?

– Őszintén? – fordult Julien felé Priest. – Reményt. És pont ezért nem vagyok jobb Jimmynél. De nem tehetek róla. Amíg rács mögött volt, és esély sem látszott arra, hogy szabadon engedjék, más volt a helyzet. Elfelejtettem a létezését. De ez mindent megváltoztat. Lehet, hogy szabadon fog sétálgatni az emberek között, és ez rémisztő. Annyira, hogy ha arra gondol az ember, hogyan védhetné meg tőle a szeretteit, rettenetes ötletei támadnak. Akár még Jimmy halálában is reménykedne.

Julien lecsusszant a székéről, Priest felé fordult, és széttárt lábai közé lépett.

– Joel, *mon amour* – mondta. – Mindent megtettél, hogy eltitkold, hol vagy. Hogy megvédj minket. Még a nevedet is megváltoztattad. Mindenkiel megszakítottad a kapcsolatot. Évekkel ezelőtt törölted az emlékeidből azt az életet. Többé nem létezik.

– Tudom. De nem tudom kiverni a fejemből. És nem tudom elhinni, hogy ez megtörténik. Épp, amikor Roberttel olyan...

– Ne aggódj Robbie miatt! – Julien az érintetlen ételre nézett Priest előtt. – Egyél, hogy tölthessek neked valami erősebbet, mint ez a bor. Rád férne.

Priest a szájához emelte a villát, és engedelmeskedett, mert nagyon vágyott az italra, amit Julien ígért neki, és mert az ételnek mennyei volt az illata.

– Robbie-nak sok mindent kellett feldolgoznia az utóbbi hetekben. – Julien benyúlt az egyik konyhaszekrénybe, és kivett belőle egy üveg Jamesont. – Most meg itt van ez. Besokallt. Én megértem. Már az is elképzelhetetlen, hogy neked bármi közöd lehet Jimmy-hez, nemhogy az apád legyen! Tudom, mit érez Robbie.

– És mit? Ideges? Haragszik rám? – kérdezte Priest.

Julien lecsavarta a whiskey kupakját, és töltött egy pohárba.

– Talán egy kicsit. Elérte azt a pontot a kapcsolatunkban, amikor az ember túl van az ismerkedés izgalmán, és próbálja eldönteni, hogy együtt akar-e maradni a másikkal, miután megismerte a titkait. Mi is ismerjük az érzést. – Julien Priest elé tolta a poharat. – Mindent megkérdőjelez magában: téged, engem, minket... És hagynunk kell neki ezt.

– Azért nem kell, hogy tetsszen. – Priest idegesen fújtatott. – Olyan... távolságtartó.

– Tudom. De legalább hazajött, és itt maradt velünk. Azt is kérhette volna, hogy vigyük el egy barátjához.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ez igaz. Robbie itt maradt egy olyan helyzetben, amiből a legtöbben futva menekültek volna.

– Viszek neki valami ennivalót. Biztosan éhes már. – Julien magához vette a harmadik tányért. – Te pedig, *mon amour*, egyél és igyál! Felváltva. Rendben?

Miután Priest távozott, Robbie a hálóba ment, levetkőzött. Pizsamaalsót vett, és a takaró alá bújt, kezében a telefonjával. Aztán csak bámulta a sötét képernyőt.

Mintha órák teltek volna el így.

Hallotta a másik szobában beszélgető Julien és Priest hangját, és ez máskor arra csábította volna, hogy kimenjen hozzájuk, ezúttal viszont elég volt neki az is, hogy tudta, odakint vannak, míg ő megpróbálja kibogozni keszekusza érzelmeit. Teljesen ismeretlen terep volt ez számára.

Joel Alexander Donovan.

Joel Alexander Donovan.

Bármennyiszer mondta is ki – vagy gondolt rá –, a név nem illett az archoz, amit ismert.

Nem. Ő Priestbe fektette a bizalmát... vagyis eddig így gondolta.

Robbie megnyitotta a böngészőt, és olyan meredten bámulta a keresőmezőt, hogy belefájdult a feje. Olyan egyszerű lenne beírni a nevet most, hogy ismerte. Csak bepötyögné, hogy *Joel Alexander Donovan*, és mindent megtudhatna Priestről az ezernyi találatból. De valami visszatartotta.

Úgy érezte, ha a neten olvasgatna Priest tragikus életéről, azzal annak a férfinak a magánéletében vájkálna, aki a közös hálószobájuk ajtaján túl vár rá. Helytelen lett volna Priest szívszorító